

MILAN ŘÍSKÝ
JAN THOMAYER

DVA NA VRAŽDU

PŘÍPADY SMRTÍČÍ SPOLUPRÁCE

nastole

Dva na vraždu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihynastole.cz
www.albatrosmedia.cz

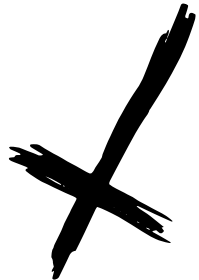

Milan Říský, Jan Thomayer
Dva na vraždu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

DVA NA VRAŽDU

MILAN ŘÍSKÝ
JAN THOMAYER

DVA NA VRAŽDU

OBSAH

Předmluva	8
NINDŽOVÉ (Jan Thomayer)	
I. Masová vražda ve vile	14
II. Dva nindžové	42
III. Nezajímavé vyšetřování	56
IV. Jako den a noc	60
V. Nejprísnejší možný trest	68
VI. Dozvuky „kolínského masakru“	72
VII. Po propuštění	76
PARŤÁCI Z PEKLA (Milan Říský)	
I. Dva na vraždu	98
II. Krvavá jízda	104
III. Muž, který nenávidí ženy	112
IV. Kde jsou stopařky?	123
V. Kutílkova verze	137
VI. Vyšetřování	169
VII. Čekání na spravedlnost	187
VIII. Ve jménu Satana	208
IX. Zbyla jen bota a bunda	228
X. 35 let poté	243
SUROVEC A JEHO UČEŇ (Jan Thomayer)	
I. Vražda v zahradnictví	258
II. Vražda teenagerky	266
III. Nesourodá parta	273
Závěr	311
Poděkování	316
O autorech	318

PŘEDMLUVA

Díky knize *Dva na vraždu* se česká true crime scéna rozrostla o další dílo. Dva autoři, tři vraždící dvojice, spolupráce bývalého novináře a právníka. I tak by se dala popsat neobyčejná publikace, kterou držíte ve svých rukou. Milan Říský a Jan Thomayer se v ní detailně věnují třem případům brutálního vražedného běsnění. Přibližují čtenářům tzv. kolínský masakr, který mají na svědomí Jiří Vaculka se Zbyňkem Kovaříkem. Ve druhém případě se do detailu zabývají tažením českých sériových vrahů Michaela Kutílka a Josefa Kotta, jímž se za pouhých 26 hodin v květnu roku 1990 nesmazatelně zapsali do historie české kriminalistiky a připravili o život celkem čtyři lidi, včetně dvou mladých dívek. Trilogii uzavírají syrově mrazivým popisem „sedmdesátkových“ vražd spáchaných Václavem Novákem a Josefem Šimou.

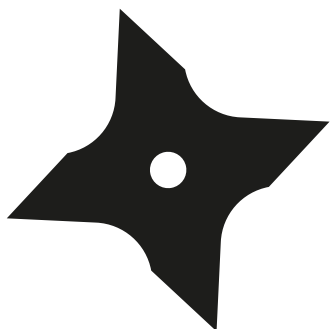
S Michaelem Kutílkem, jedním z prvních českých polistopadových sériových vrahů, jsem se setkal v roce 2014 přímo za vězeňskými mřížemi. Náš společný rozhovor si budu pravděpodobně pamatovat do konce svého života. Když se na mě obrátil Milan s žádostí o konzultaci v otázkách vězeňství a dílčích aspektech tohoto případu, tak jsem si pomyslel, že jen ztrácí čas, jelikož na takto notoricky známé kauze jen stěží objeví něco nového. Mýlil jsem se. Již v průběhu tvorby knihy jsem měl možnost prakticky „v přímém přenosu“ sledovat postupné mapování údajného exorcismu, který měl satanista Kutílek během svého věznění podstoupit. Není mi znám žádný rituál vyznačující se exorcistickými

prvky, který by se v historii českého či československého vězeňství odehrál přímo za zdmi věznice. Čtenáři se mohou těšit na nová svědectví argentinské vymítačky, která dle svých slov Michaela Kutílka za mřížemi navštívila. To ve svých pamětech potvrzuje i samotný vrah. Už jen tím je titul *Dva na vraždu* unikátní. Nabízí však mnohem více.

Díky pečlivé, místy až urputné práci obou zmíněných autorů stojí kniha na pevných základech. Společnými silami se jim podařilo nalézt a protlouct se nespočtem stran dosud neanalyzovaných písemných dokumentů, realizovat mnoho rozhovorů a přinést nové výpovědi. V knize přibližují výroky jak samotných vrahů, tak i policistů a soudců, kteří je dostali za mříže. Čtenáře nechávají nahlédnout do vyšetřovacích spisů, výslechových protokolů, znaleckých posudků a přibližují pátrání po pachatelích. V knize zaznívají také hlasy pozůstalých i klíčového svědka, který jen zázrakem přežil Kutílkův pokus o jeho popravu. I díky tomu mohl o více než tři dekády později přispět do této knihy.

Na práci Milana Říského a Jana Thomayera oceňuji snahu o zasazení dílčích aspektů popisovaných případů do širšího kontextu a souvislostí a prolnutí různorodých perspektiv přímých či nepřímých aktérů. To vše je zabaleno do čtenářsky atraktivního stylu psaní, díky němuž se od knihy těžko odtrhává. A to i přesto, že se vůbec nejedná o snadnou četbu – zejména díky autentickým popisům hrůzných činů a slovům těch, jejichž nejbližší zemřeli. Pokud jste na to připraveni, nebudu vás dále zdržovat. Příjemné čtení si s ohledem na vybrané téma popřát nedovolím, nicméně jsem přesvědčen, že kniha nabízí vše, co lze od žánru true crime očekávat.

Lukáš Dirga

NINDŽOVÉ

Zbývalo pár minut do půlnoci. Pátek 28. dubna roku 1989 se pomaličku přeléval do soboty a sedmnáctiletý Jiří Vaculka vyhlížel z okna svého pokoje v prvním patře velkého rodinného domu v Jaselské ulici příchod nejlepšího kamaráda – šestnáctiletého Zbyňka Kovaříka. V tu dobu byly doma kromě něj ještě jeho čtrnáctiletá sestra Naďa a pětasedmdesátiletá babička Anna. Obě již spaly ve svých pokojích. Když starší z mladíků zahlédl, že se kamarád blíží, sešel ke vchodovým dveřím a vyčkal, než projde odemčenou brankou. Poté chlapci společně vystoupali po schodišti až na odpočívadlo u podkrovní, kde se dali tiše do řeči. „*Rodiče ještě nejsou doma, počkáme na ně,*“ sdělil rozhodně „domácí“. Do vraždy čtyřčlenné rodiny, která vešla ve známost jako „kolínský masakr“, zbývalo v tuto chvíli jen něco málo přes hodinu.

I. MASOVÁ VRAŽDA VE VILE

„Podle mého pak Zbyněk řekl, že by bylo lepší, abychom u sebe měli pistole,“ popsal později Jiří Vaculka moment, kdy v tichosti čekali na rodiče a jejich plány se začaly nebezpečně přibližovat k nezvratným činům. *„Šel jsem do otcovy pracovny, kde jsem z kufříku pod psacím stolem vzal dvě pistole a odnesl je nahoru.“* Mladšímu kamarádovi předal pistoli Walther P.38 ráže 9 mm bez zásobníku a sám si ponechal zbraň P.o8 Parabellum ráže 9 mm. Poté odešel do svého pokoje, kde z psacího stolu vyndal krabičku s přibližně patnácti náboji a do každého ze zásobníků vložil čtyři. Zbytek si zastrčil do kapsy u tepláků a vrátil se zpět k podkroví. Tam zcela nezkušenému střelci Zbyňkovi Kovaříkovi názorně ukázal, jak se pistole natahuje. Vložil do ní zásobník, předal mu asi tři náboje navíc a řekl, ať na místě počká, než pro něj přijde. *„On mi vysvětlil funkci zbraně a já už pak byl rozhodnutý. Byla to taková zvláštní situace. Já jsem se docela klepal, chtěl jsem odejít, ale Jirka mne zatáhl nazpátek, že to uděláme. Potom šel do svého pokoje jako spát a já jsem čekal na tom místě, až přijdou jeho rodiče.“*

„Chtěli jsme, aby usnuli,“ potvrzoval ve své výpovědi druhý z kompliců. Po necelé půl hodině Vaculkovi skutečně dorazili domů. Matka vyšla do patra zkontrolovat, jestli obě děti spí ve svých pokojích. Poté se manželé opláchli a ulehli ke spánku. Když dům ztichl, oblékl se Vaculka opět do tepláků a vyšel z pokoje. Když zjistil, že je všude zhasnuto, zašel pro Kovaříka a přivedl ho do svého pokoje. Zde se chlapci posadili naproti sobě a již pevně

rozhodnutí čekali, až Jiřího rodiče usnou. Po chvíli Vaculka kamaráda u okna, kam dopadalo světlo z ulice, opět krátce proskočil ohledně zacházení se zbraní. Při té příležitosti obě pistole natáhl a připravil ke střelbě. Po instruktáži si mladíci sedli a mlčky čekali, než hodiny v domě odbijí hodinu po půlnoci. To byl okamžik, kdy šlo ještě zařadit zpátečku, aniž by se pro všechny přítomné v domě stala noc osudnou. Jenže mladíci se svých plánů vzdát nehodlali. „*Jdeme na to,*“ pronesl Vaculka. Oba si na hlavu natáhli černé kukly, sešli po schodech dolů a skrz skleněné dveře prošli do předsíně, která vedla mimo jiné i do ložnice rodičů. „*Jirko, jsi to ty?*“ ozval se skrze dveře matčin hlas. Nikdo neodpověděl. Kovaříka to podle jeho slov vylekalo, tak chtěl odejít, ale Vaculka jej stáhl za rameno ke dveřím od záchodu a sám se ramenem přitiskl k protilehlé zdi. Poté bylo slyšet, jak matka rozsvítila lampičku, a dveře se otevřely. „*Vyšla z ložnice, rozsvítila světlo v chodbě. Já jsem se schoval do uličky u záchodu. Ve chvíli, kdy rozsvítila, začal Jiří střílet. Viděl jsem, jak do ní vystřelil. Ona začala křičet: Jirko, nech toho! Dej to pryč! a rozběhla se proti němu.*“ Sotva udělala dva rychlé kroky a Vaculka ustoupil dozadu, vyběhl z ložnice otec, který se na syna začal sápat a snažil se mu zbraň vzít. „*On uhýbal, utíkal. V tu chvíli vystřelil podle mého ještě dvakrát a začal jsem střílet i já.*“ Matka, zřejmě již postřelená, pobíhala po předsíni, pokusila se vběhnout na WC, ale odtud začal pálit Kovařík. Když z toalety vylezl, vystřelil do paní Vaculkové ještě jednou a ta se zhroutila na podlahu a zůstala ležet obličejem k zemi. Otec mezitím zaběhl do kuchyně, kde se krvácející a zraněný rovněž sesunul k zemi. „*Vystřelil jsem všechny své náboje, ale jestli jsem někoho zasáhl, nevím. V předsíni jsem zahlédl otce Jirky, jak přeběhl směrem do kuchyně, a slyšel jsem pád těla.*“ S drobnými odchylkami kritickou chvílí popisoval i starší ze spolupachatelů: „*Když vyšla*

matka z ložnice, tak jsem vystřelil od boku nějak směrem k ní. Nemířil jsem, nevím, jestli jsem se trefil, podle mého názoru asi ano. Vím, že otec a matka něco říkali, něco křičeli, ale již nevím co. Také vím, že jsem střílel dál.“ Když oba rodiče leželi na zemi, postavil se Vaculka nad svoji matku a uštědřil jí ránu jistoty přímo do hlavy. Pak se vydal do kuchyně ke zraněnému otci. *„Jirko, cos to udělal?“* pronesl těžce raněný muž, načež se ozval jen další výstřel – smrtelná rána do hlavy. Poté se vrah vlastních rodičů v závěsu se svým komplicem vydal zpět do předsíně, kde matku přetočil na záda a sáhl jí na krk, aby zjistil, zda má ještě puls. *„Tady vidíš, jak vypadá mrtvola,“* pronesl ke svému kamarádovi šokující větu.

Mezitím už ze schodů vedoucích z prvního patra scházela babička, již střelba v domě vzbudila. *„Co se tady děje?“* volala rozespálá seniorka, která vůbec nechápala, co se dole před chvílí odehrálo. Oba mladíci s navlečenými kuklami na hlavách neváhali. Proběhli kvapem kolem ní, načež ji vnuk srazil ze schodů. Seniorka se bokem svezla po zábradlí a padla na zem. Vaculka na ni zamířil, ale ozvalo jen kovové cvaknutí – zásobník byl již prázdný. Nelítostný vrah tak seběhl dolů, a stoje nad otřesenou babičkou, plnil náboji své parabellum. Babička se mezitím posadila a směrem ke svému vnukovi opakovala marné dotazy: *„Co se tady děje? Proč je tady ta krev?“* Nelítostný pachatel nic neříkal, odpovědi jí měl být další výstřel. Tentokrát zasáhl čelo a třetí oběť se mrtvá zhroutila na znak. *„Pouze si pamatuju, že jsem na babičku vystřelil a ta byla na místě mrtvá,“* shrnul později stručně tuto pasáž útoku Vaculka. Bohužel, ani tím nebyl krutostem konec.

Podle Kovaříka pak Vaculka zavelel: *„Teď jdeme nahoru zabít sestru!“* A oba vyběhli do patra, kde měla pokoj čtrnáctiletá Naďa. Dívka ležela na posteli přikrytá peřinou a měla zavřené oči. Její bratr už cestou sdělil svému spolupachateli, že má velmi tvrdý

spánek, takže snad spala, ale je možné, že spánek pouze předstírala. Maskovaní kamarádi přistoupili k posteli, a když zjistili, že zřejmě není vzhůru, její bratr zavelel: „Uškrť ji!“ „Mám už toho dost, uškrť si ji sám,“ vzdoroval mu mladší z chlapců. Nato Vaculka odešel do svého pokoje, kde ze šuplíku vzal asi dva a půl metru dlouhou silonovou strunu na vyplétání tenisových raket a vrátil se k posteli své mladší sestry. Strunu si namotal na ruce a vrhnul se na dívku. „Částečně si klekl a částečně lehl, podle mého jí nasadil smyčku na krk a snažil se ji tímto způsobem škrtit. Já jsem mezitím chodil po pokoji a byl jsem nervózní.“ Čtrnáctiletá dívka se vzbudila a začala se bránit. Těžko se vžít do jejích pocitů, ale zděšení a psychické útrapy děvčete musely být enormní. Protože se jí podařilo vklínit mezi strunu a její krk ruku, mohla Naďa mluvit. „Jirko, já vím, že jsi to ty, nech mne být, nedělej to,“ prosila během zápasu o holý život. „To mně nepůjdeš ani pomoci?“ obořil se na svého parťáka Vaculka, kterému se škrcení nedařilo. „Tak jsem šel a stáhl jsem z ní peřinu. Protože mu to nešlo, uchopil jsem jeden konec škrtidla a asi po dobu 4 vteřin jsme tahali oba, až se Jirka strunou řízl do prstů.“ Mladá dívka se v tu dobu už přestávala bránit a upadala do bezvědomí. Pak ji prý její bratr několikrát uhodil malíkovou hranou do krku v oblasti pod levým uchem a odešel si do vedlejšího pokoje pro rukavice, aby vraždu kluzkou a ostrou strunou dokončil. Když se po chvilce k již bezvládné sestře vrátil, na ruku natažený rukavice, započal další kolo škrcení. Jenže ani tentokrát se mu nepovedlo ji zavraždit. „Protože se sestra stále hýbala, jednalo se o takové náznaky nádechu, tak jsem Zbyňkovi řekl, aby šel pro jehlu.“ Parťák poslušně odešel do vedlejšího pokoje, tam chvíli štrachal v šuplících psacího stolu, načež našel zabalenou jehlu k injekční stříkačce. Tu přinesl k dívčině posteli. „Když jsem přišel, řekl mi, abych mu pomohl sestru obrátit na břicho. Ona

už v tu dobu ležela bezvládně a prakticky se přestala bránit. Stále ale dýchala. Já jsem mu ji pomohl obrátit, aby jí mohl zapíchnout jehlu do krční páteře. Tímto jsme ji chtěli usmrtit,” vysvětlil Kovařík. „Pokusil jsem se píchnout sestře jehlu do prodloužené míchy. Domnívám se, že se mi to nepovedlo. Píchal jsem dvakrát nebo třikrát,” shrnul pokus o dokončení vraždy vynalézavý „kat”. „Potom jsme šli vedle balit, ale slyšeli jsme, že pořád není mrtvá. Ještě se hýbala, konkrétně dýchala, spíše chrčela a šhubala tělem. Z toho důvodu vzal Jirka pistoli a řekl, že sestru zastřelí. Potom jsem slyšel výstřel. Já jsem se nedíval a zeptal jsem se, kam ji střelil. On řekl, že do hlavy. Pak jsme se balili.“

HONIČKA JAKO Z AMERICKÉHO FILMU

Když starší z pachatelů dokončil dílo zkázy a dorazil sestru ranou do týla, vzali nyní už čtyřnásobní vrazi z Vaculkova pokoje tašky a batohy, naházeli do nich provazy, tmavé boty, ovesné vločky, vitamíny, mýdlo, zubní kartáčky a pastu. Rovněž se převlékli. Kovařík si oblékl černé kimono, přes které si přehodil loveckou vestu. Komplic se zas vystrojil do maskáčů. Poté se přesunuli dolů, kde v otcově pracovně začali brát zbraně a střelivo. Nejprve ze zdi sňali německou důstojnickou dýku, poté ostrý bajonet a nůž. Následovaly dvě brokovnice, dvě lovecké kulovnice a bubínkový revolver. Jelikož Vaculka starší byl vášnivým sběratelem historických, ale i funkčních zbraní, byla jimi jeho pracovna doslova přecpána. Zbraně se nacházely v baru, na zdech, ve vitrině i obývací stěně. Jeho syn měl dobrý přehled o tom, které jsou střelbyschopné, a věděl i to, kde jsou klíče od trezorku, ve kterém bylo uchováváno střelivo. „Nábojů jsme vzali hodně. Já jsem bral, co určil Jirka, protože jsem se v tom nevyznal,” uvedl u výsledku Kovařík, který

dále přiblížil situaci po masakru: *„V tu noc jsme balili asi půl hodiny. Já jsem byl celý pryč, ale Jirka to bral jako samozřejmost. Chodil mezi těly jakoby nic a ještě mi říkal: ‚Takhle vypadají mrtvoly.‘“* Když měli mladíci vše zabalené, Vaculka vzal z kuchyně peníze, pozhasínal v domě a společně přenesli zavazadla a zbraně ven na schody. Starší z kompliců pak otevřel garáž, nasedl do auta a pokusil se nastartovat. V ten moment utrpěl jejich „dokonalý“ plán první trhliny. Venku bylo jen něco málo nad nulou, a tak chladná lada VAZ nešla nastartovat. Když asi na podesáté auto konečně chytlo, vyjel s ním na dvorek ke schodům, kde do vozu naházeli připravené věci. Tašky s výbavou a náboji uložili do kufru, ale zbraně jen tak ledabyle pohodili na zadní sedačky. Kovařík poté otevřel vrata a Vaculka se pokusil vyjet na ulici před dům, jenže narazil, a to doslova, na další zádrhel. I když svému partákovi tvrdil, že umí perfektně řídit, nebyla to pravda. Coby nezkušený řidič se rozjel příliš prudce, načež se ozvala rána. Náraz do jednoho křídla vrat byl tak razantní, až se ve spodní části vyvrátila. Aby již pachatelé nepůsobili další hluk, raději auto před dům vytlačili. Vaculka do něj opět nasedl a popojel k protilehlému kraji vozovky, kde čekal, až Kovařík nastoupí. Jenže se dopustil další chyby – nerozsvítil světla. Komplic se mezitím marně snažil zavřít vrata. *„Byla poškozena, takže nešla zavřít, i když jsem se o to pokoušel. V té době jsme viděli projíždět hlídku VB a Jirka na mě křiknul, abych rychle nasedl, že jedeme.“* Původně měli namířeno na druhou stranu – na Plzeň, ale protože se chtěli vyhnout kontrole míjejícího hlídkového vozu, vydali se směrem na Kutnou Horu.

Ke smůle pachatelů neosvětlené auto prudce vyjíždějící přes silnice neuniklo pozornosti policistů, kteří zrovna projížděli ulicí. *„Dne 28. 9. jsem v 18:00 nastoupil do služby jako člen hlídky pro výkon služby na objektovém vozidle. Byl jsem v něm já, pprap. Hájek*

a por. Taichman. Výkon probíhal bez závad až do cca 1:00, kdy jsme byli povoláni k zákroku na železniční stanici Kolín. Tam jsme v součinnosti s VBŽ (pozn. Veřejná bezpečnost na železnici) prováděli zákrok proti podnapilým osobám na nádraží. Pak jsme se vraceli ulicí Jaselská a asi 50 m od křižovatky Jaselská–Žižkova jsem si všiml, že z pravé strany vyjel osobní automobil bez osvětlení. Když naše vozidlo pomalou jízdou dojíždělo blíže, viděl jsem, jak z pravé strany přeskočil nějaký mladík zábradlí, přeběhl silnici a nastoupil do vozidla, které mezitím zastavilo v protisměru u chodníku. Vzhledem k tomu, že nám to bylo podezřelé, řidič se rozhodl pro kontrolu a naše auto otočil,” uvedl následujícího rána ve své výpovědi třetí člen hlídky, strážmistr Václav Suchý. Na to, že šlo o naprostou náhodu, po více než 35 letech vzpomíná Miloš Hájek, řidič a velitel hlídkového vozu, který v té době sloužil u policie sedmým rokem: „Kdyby svítili a vyjeli normálně, ani jsme za nimi nejeli. Neměli bychom důvod. Bylo to spontánní rozhodnutí.“

Hodiny ukazovaly 2:28, když hlídka dojela ladu řízenou mladistvým Vaculkou, který se vydal směrem na Čáslav, načež byl světelným signálem upozorněn, aby zastavil. To byl počátek situace, která si v ničem nezahladila s automobilovou honičkou z amerického akčního filmu. „Nezastavil jsem proto, že jsme stále měli naději na útěk. Měli jsme auto a zbraně, tak jsem neviděl důvod, proč bych jim měl zastavit.“ Vaculka místo toho šlápl na plyn a snažil se ujet. Miloš Hájek, řidič typicky bílo-žluté služební škody 120, se ladu červené barvy pokusil předjet, ale Vaculka zareagoval dalším zvýšením rychlosti, a tak příslušníci Veřejné bezpečnosti zapnuli tzv. VRZ – výstražné zvukové a rozhlasové zařízení, tedy maják a houkačku. Rovněž sdělili vysílačkou SPZ ujíždějícího auta operačnímu důstojníkovi a noční honička na mokré vozovce začala.

Auta svištěla Kolínem rychlostí asi 130 km/h. „Před železničním přejezdem Kolín IV jsem se dostal vedle vozidla, ale jeho řidič reagoval tak, že do nás začal prudce najíždět, i když v protisměru jelo nákladní vozidlo,“ líčil dramatickou situaci Miloš Hájek. „Silně do nás bočně narazil, takže jsme se s tím nákladákem jen těsně minuli,“ potvrdil nebezpečnost situace por. Taichman. „VB jela chvíli za námi, chvíli vedle nás. V jednu chvíli, když proti nám jelo nákladní vozidlo TIR, tak jsem schválně stočil volant, abych bokem narazil na jejich vozidlo, které nás zrovna chtělo předjet. Měl jsem na mysli, že je tímto třeba zatlačit tak, že se dostanou pod tirák,“ neskrýval důvod svého manévru Vaculka.

Miloš Hájek, který u policie slouží dodnes, na kritické chvíle asi nikdy nezapomene. „Byla to velice nebezpečná situace. Musel jsem prudce zabrzdit, zpomalit a stáhnout se.“ Obtížný manévr naštěstí zvládl a kvůli bezpečnosti se raději zařadil za ladu VAZ a pokračoval v pronásledování červeného vozidla. To přejíždělo neustále z jedné strany vozovky na druhou, což působilo dojmem, že jej řidič pravděpodobně neumí ovládat. Přesto se řítilo zběsile dál. „Po celou dobu jsme předávali informace operačnímu důstojníkovi a žádali o pomoc obvodní oddělení VB Kutná Hora. Také jsme žádali o zablokování vozovky a o povolení střílet, o čemž však operační důstojník nechtěl rozhodnout. Vozidlo pak odbočilo na Suchdol. V tu dobu jsem zahlédl, že jeden z mladíků ve vozidle manipuluje s nějakým předmětem, který vypadal jako zbraň.“ Bylo tomu tak. I posádka prchajícího automobilu totiž uvnitř řešila, jak naložit s touto překerní situací. „Jirka mne vyzval, abych nabil brokovnici. Říkal, že u sebe stáhne okénko, zpomalí, a až nás budou příslušníci předjíždět, abych po nich vystřelil. Vzal jsem brokovnici ze zadního sedadla a nabil ji do obou hlavní náboji, které jsem měl v bundě. Jirka skutečně stáhl okénko a zpomaloval. Já mu však řekl, že to

neudělám, že už toho střílení mám dost. Brokovnici jsem odložil mezi sedačky a řekl jsem mu, aby jel furt dál. On zase přidal a auto VB se opět zařadilo za nás.“

Policisté se během jízdy ještě jednou pokusili nebezpečné vozidlo předjet, ale když je řidič začal znovu vytlačovat ze silnice, přestali riskovat a pokračovali v těsném závěsu. Prchající lada v průběhu jízdy odbočila na Kaňk, kde na rovinkách postupně získávala náskok. *„Byl to nerovný závod. Měli silnější auto, ale v zatáčkách to řidič silně nezvládal. Pršel déšť se sněhem, takže se na kluzké vozovce dostávali do smyku a my jsme je v těchto pasážích opět dojeli,“* vzpomíná Miloš Hájek. Spolujezdec prchající posádky přiblížil konec automobilové honičky takto: *„Když jsme sjeli z kopce, tak jsme odbočili doprava, tam byl menší kopec nahoru a hlídka už nás opět skoro doháněla. Jeli jsme dost rychle, Jirka vjel do zatáčky a dostal smyk.“* Vaculka na příjezdu do Kutné Hory nezvládl řízení. V pravotočivé zatáčce vjel v nepřiměřené rychlosti na vyšrafovaný středový pás a auto dostalo hodiny. Lada se několikrát otočila, přičemž si o obrubník prorazila zadní pneumatiky. Na závěr narazila zadkem do zdi areálu dílen a zůstala stát nepojízdná na chodníku.

CHTĚL JSEM MU DÁT POŘÁDNĚ NA „KOKOS“

„Utíkej!“ křiknul Vaculka na Kovaříka a sám ihned otevřel dveře a začal prchat skrz křoví někam směrem k nedaleko stojícím domům. *„Jenže já jsem na své straně dveře otevřít nemohl, tak jsem přelézal přes volant a tím jsem se zdržel. Když jsem vylézal z auta, tak na mne volali něco, jako ať stojím, nebo střelí.“* Na nenadálou dramatickou situaci museli zareagovat i policisté: *„Nebyl prostor se na to nijak připravit a domluvit. My jsme počítali s tím, že se připojí další hlídky a někde auto zablokuje. Najednou ale posádka*

nabourala a začala vystupovat z auta před námi. Tam nebyl čas na nic," přibližuje dění Hájek. Příslušníci VB se tedy rovněž rozdělili. Za Vaculkou nebojácně vyrazil dvacetiletý Václav Suchý. Na Kovaříka se zaměřil Miloš Hájek – vytasil zbraň a vyzval podezřelého, aby zůstal na místě a zvedl ruce nad hlavu. Početní přesila sice byla na straně mužů zákona, navíc proti nim stáli dva nezletilí kluci, jenže zdání převahy klame. Zatímco Vaculka a Kovařík byli zdatní sportovci, trénující několik let bojové sporty, proti nim stál velmi nevyvážený policejní tým. *„Suchý byl úplný nováček, nastoupil dokonce ten den poprvé do služby. Taichman měl těsně před důchodem, navíc sloužil na hospodářské kriminálce. Byl jen jako posílení tzv. ‚objektového vozidla‘ na noc, kdy se kontrolovaly provozy napojené na pult centralizované ochrany. Navíc tenkrát neexistoval výcvik, který by se podobal tomu dnešnímu. Dostali jste zbraň, uniformu a rovnou do služby. Policejní škola se absolvovala až pak a sebeobrana se u hlídkových policistů běžně netrénovala vůbec,“* popisoval podmínky bývalý policista Petr Koubský, který si v osudný večer náhodou prohodil službu se zcela nezkušeným kolegou Suchým. To stejné potvrzuje i Miloš Hájek: *„V té době jsme nikdo neměli pořádný výcvik, rozhodně policisté nebyli připravováni ‚do akce‘, jako je tomu dnes. Suchého vzali z civilu, dostal uniformu, služební zbraň a rovnou šel sloužit noční službu. Základní výcvik ho teprve čekal. Taichman zas celou službu vyprávěl, jak se těší na důchod a jak pro něj služba u Veřejné bezpečnosti byla pohodová.“*

Strážmistr Suchý se tedy rozběhl za prchajícím Vaculkou a oba zmizeli ve tmě. *„Co dělal Zbyněk, nevím, jen jsem při jednom ohlédnutí viděl, že už je také z auta venku. Utíkal jsem někam pryč mezi baráky, za mnou běžel jeden příslušník. Když se mi nedařilo mu utéct, chtěl jsem, aby se ke mně přiblížil, protože jsem ho chtěl*

zastavit tak, že bych mu dal pořádně na ,kokos'. To znamená, že bych ho zbil. On by mě sice nedohnal, ale já ho chtěl zneškodnit, aby bylo o jednoho méně. Zastavil jsem, a když byl ve vzdálenosti, abych na něho dosáhl, tak jsem ho praštil pistolí. Nevím, jestli pažbou, hlavní, nebo zásobníkem, prostě jednu dostal. Mířil jsem mu na hlavu a viděl jsem, že před mým útokem si dával před obličej ruce. Přesto si myslím, že dostal. Po úderu jsem od něho odskočil a všiml si, že má v ruce pistolí. Jak jsem ji uviděl, na nic jsem nečekal a přeskočil jsem nějakou zeď na druhou stranu, kde byla zarostlá zahrada. Úderu pistolí jsem použil, protože kdybych použil ruce, mohl bych ho přizabít. Prostě mne to nějak nenapadlo, použít ruce. Chtěl jsem, aby už od něj byl pokoj," popisoval útok Vaculka.

Obrovským štěstím pro zasahující policisty bylo to, že mladíci nepředpokládali, že by je při úniku z místa činu mohl někdo stavět, navíc opouštěli dům ve spěchu, takže si pistole nenabíli. Po zásahu kovovým předmětem do obličeje se policista sehnul k zemi a částečně ztratil orientaci. Než se vzpamatoval, zmizel podezřelý v neudržované zahradě. V ten moment Suchý vzdal jeho pronásledování a rozhodl se vrátit ke svým kolegům na místo havárie. K autu se chtěl vrátit i Vaculka – měl v úmyslu do něj opět nasednout a pokračovat v cestě. Jenže když se skrz zahradu proklestil zpátky k silnici, odkud bylo na havarované auto vidět, zjistil, že jeho komplik je v úzkých.

„Já jsem si s sebou při útěku z auta žádnou zbraň nebral," líčil svůj pokus o útěk Kovařík a pokračoval: „Chtěl jsem utíkat od vozidla pryč směrem do kopce, jenže jsem se zdržel při vylézání z auta." Podpraporčík Miloš Hájek vystoupil dřív a tasil zbraň, kterou na Kovaříka namířil. Vyzval jej, aby zůstal stát, nebo střílí. Pro zdůraznění hrozby chtěl policista vypálit do vzduchu, ale rána nevyšla, protože se mu náboj ve zbrani vzpříčil. „Vyzýval jsem ho, aby

dal ruce nahoru, nebo proti němu bude použito zbraně. Ale on to neakceptoval a vykřikoval, že je mu šestnáct let, že mu stejně nemůžeme nic udělat, ovšem neutíkal, protože se zřejmě bál té zbraně. Jenže když jsem se k němu přiblížil, začal se intenzivně bránit," popsal Hájek. Kovařík se nemínil vzdát jen tak: „Když ke mně přiběhl ten příslušník a chytl mě za rukáv, pokusil jsem se mu ruku vyškubnout a utéct. Vyzýval mne, nevím už jakými slovy, abych nekladl odpor, abych se vzdal. Já se cukal. Pak jsem si sundal bundu, abych se vyprostil, ale on mne opět chytl a táhl k sobě a držel. Chvilí jsme se tam tahali a já se snažil stále utéct. Nechtěl jsem se rvát, ale on mne bouchnul, tak jsem mu to vrátil.“ A tak začala surová bitka. Hájek se Kovaříka pokusil zneškodnit chvatem, ale vzhledem k protivníkově síle se mu to nepodařilo. Naopak sám schytl pár tvrdých úderů do obličeje, po nichž se mu z nosu spustila krev. Příslušníci poté uvedli, že se podezřelý bránil údery, které připomínaly karate. „Byl to velký kluk, já jsem poměrně malý a on byl o hlavu vyšší. Měl jsem práci sám se sebou, abych to vůbec nějak ustál. Byla to situace, že člověk byl rád, že vůbec přežil," vzpomíná na překotnou situaci s odstupem času zasahující policista, který neměl šanci vnímat, co v tu chvíli dělal jeho starší kolega. Ten se zřejmě po chvíli váhání vydal s obuškem v ruce kolegovi na pomoc. „Pak přišel ten starší, vytáhl obušek a opakovaně mě uhodil do hlavy. Abych se vyhnul dalším úderům, tak jsem nastrkoval do ran toho mladšího, se kterým jsme se vzájemně drželi, a pokračoval jsem v jejich napadání.“ Kovařík se intenzivně bránil zatčení a několikrát u toho nakopl Taichmana. Miloš Hájek soustředil poslední zbytek svých sil k tomu, aby podezřelého udeřil služební pistolí do hlavy, čímž ho omráčil. „Šokující bylo, že když jsem ho trefil, tak jsem myslel, že jsem ho zabil. To byl stres, který asi nezapomenu. On pak vypadal jako mrtvej. Zkoušeli jsme ho probrat, ale

vůbec nereagoval. Prohmatal jsem mu hlavu. Měl tam narušenou tkáň a malou prohlubeň, takže jsem se bál, že jsem mu prorazil lebku. Nebylo tam pořádné osvětlení, špatné počasí, hned vedle nás byla nějaká křoviska a do toho zmizel druhý podezřelý. To už jsme věděli, že měli zbraně. Takže i to čekání, co udělá komplic, a ještě stres, jestli jsem mu nějak hodně neublížil, to bylo krušné. Každá minuta se hrozně táhla,” vzpomíná na nervydrásající okamžiky po více než třech dekadách Hájek.

Když se ke svým kolegům vrátil zraněný Václav Suchý, sdělil jim, že druhý podezřelý pláchnul. Policisté tak o situaci vyrozuměli operačního důstojníka, přivolali záchranku a do vysílačky nahlásili informaci o tom, že se v autě nacházely zbraně. Vzhledem k noční hodině se posily i lékařská pomoc dostavily na místo až po více než 20 minutách. Zdravotníci naložili Kovaříka, který byl stále v bezvědomí, do sanitky a policejní posily dopravily do nemocnice i své zraněné kolegy. Všichni tři skončili v kratší pracovní neschopnosti. Dva ze zasahujících příslušníků VB utrpěli zlomeniny nosních kůstek, jeden pohmožděnin na více částech těla. Kovařík utrpěl jen malou tržnou ranku ve vlasové části hlavy a lehčí otřes mozku.

„Ještě bych chtěl uvést, že když jsme zadržovali tohoto mladíka, křičel, že nás všechny postřílí,” doplnil do protokolu o výpovědi por. Taichman. Miloš Hájek si nic podobného nevybavuje, ale na nejakčnější službu své kariéry rozhodně nezapomněl: *„Když jsem se dozvěděl, co spáchali, tak potom mi to docvaklo, co vše jsme riskovali. Nějakou chvíli po té události jsem se s tím srovnával. Bylo by to hodně špatný, kdyby měli nabitě zbraně a použili je. My jsme s sebou sice vozili samopal, ale oni byli také velmi dobře vyzbrojeni, takže je štěstí, že nedošlo k nějaké přestřelce. Opravdu velké štěstí, kvůli tomu, jaká jsme byli nevyvážená jednotka. Vzhledem k okolnostem to asi dopadlo nejlépe, jak mohlo.“*

Zajímavostí je, že za všímavost, kvůli které došlo k brzkému dopadení pachatelů, a za riskování zdraví byl Hájek odměněn pouze mimořádným povýšením o jednu hodnost. *„Dostal jsem myslím praporčíka, ale na toho bych stejně dosáhl o půl roku později. Nadřízení, co se k tomu přichomýtlí později, dostávali vcelku pěkný ohodnocení, ale my, kteří jsme tam víceméně riskovali život, jsme zas tak moc odměněni nebyli. Ale tak už to chodilo,“* vyprávěl Miloš Hájek, který k policii nastoupil v roce 1981 a jehož služební poměr trvá dodnes – je vedoucím 3. oddělení odboru obecné kriminality Krajského ředitelství Středočeského kraje.

Zatímco příslušníci Veřejné bezpečnosti pacifikovali Kovaříka, řešil Vaculka, jak naložit s nenadálou situací. *„Po té havárii v Kutné Hoře jsem měl pocit, že je vše ztraceno. Váhal jsem, zda mám jít na policii. Byla mi zima, byl jsem mokrý a nevěděl jsem, co dělat. Nakonec jsem se vydal cestou z města a dostal se do chatařské oblasti. Tam jsem vykopl dveře jedné chaty s tím, že se uvnitř usuším. Svlékl jsem si mokré šaty a pověsil je na kredenc, aby uschly. V křesle jsem pak chvíli spal.“* Kriminalisté během této doby v místě, kde byla na zemi nalezena pistole, nasadili služebního psa jménem Caro, aby zachytil pachovou stopu. Pes ji ale sledoval jen několik metrů k prázdnému zásobníku, kde stopu ztratil. Úniková cesta hledaného mladíka totiž vedla po asfaltovém chodníku, který se v tu chvíli nacházel pod vrstvou tekoucí vody, protože střídač vydatně pršelo či hustě sněžilo. Pro práci policejního psa to byly velmi nepříznivé podmínky. *„Asi po 4 hodinách jsem poprvé vykounul ven, viděl jsem světlo a přibližně v 11 hodin jsem chatu opustil a bez nějakého jasného cíle se vydal směrem na Kolín. Nevěděl jsem, co mám dělat. Potom kolem mě v zeleném žigulíku projeli ‚tajní‘ z kriminálky, otočili to a vzali mě s sebou,“* vypověděl později Vaculka. Zadržení provedli kolem 11:30 nadporučík Fischer

a podporučík Dobiáš. Ti Vaculku zahlédli v rámci probíhající pátrací akce, jak kráčí obcí Kaňk směrem k autobusovému nádraží. Uprchlík byl již zcela rezignovaný. Nekladl žádný odpor, nechal si nasadit pouta a prohledat se. Měl u sebe 17 ks nábojů ráže 9 mm, 2 vrhací hvězdice, pásek od kimona, černou kuklu, sušenky a něco málo přes 1 000 Kčs. I nyní bylo velkým štěstím, že svou pistolí při nočním úprku mrštil po dotírajícím policistovi a nemohl ji tak v chatce nabít a následně znovu použít.

DĚSIVÉ MÍSTO ZKÁZY

Když se v nemocnici mezi třetí a čtvrtou hodinou ranní začal Kovařík probírat z bezvědomí, stále dokola opakoval: *„Všichni jsou mrtví, všichni jsou mrtví,”* což byl impuls k vyslání hlídky do Jaselské ulice, která na místo dorazila chvíli po čtvrté. Protože ve vile nikdo nereagoval na zvonění, začal policista tlouct na vchodové dveře. Když se stále nikdo neozýval, muži zákona vešli odemčenými vchodovými dveřmi na verandu. Skrz prosklené dveře posvítili baterkou a spatřili za nimi ležící starší ženu, která nejevila známky života a na hlavě měla zaschlou krev. Aby nedošlo ke znehodnocení stop, dál dovnitř domu nešli a vyrozuměli „operační“. Vzápětí se na místo činu dostavila výjezdová skupina Okresního ředitelství SNB Kolín s kriminalistickým technikem, záchranná služba z kolínské nemocnice a příslušníci obvodního oddělení Kolín. Jedním z nich byl v tu dobu i šestadvacetiletý Petr Koubský, který k policii nastoupil v roce 1985 a v době zločinu byl zařazen jako hlídkový policista na obvodním oddělení Kolín. *„V noci na mě někdo zvonil a nechali mě stáhnout, protože došlo ke zranění hlídky a bylo potřeba, abych šel do služby, protože v tu dobu vlastně Kolín neměl hlídku. Měli jsme jet do Jaselské ulice, kde už byla*

výjezdová skupina. U dveří stál kriminalistický technik a říkal mi: „Je tu mrtvola a je třeba prohledat dům, ale kvůli zachování stop nemůžete jít dveřmi.“ Protože jsem byl na místě nejmladší, připadl na mě úkol vzít z otevřené garáže žebřík a dostat se do domu z patra. Vylezl jsem na terasu, vešel do pokoje a tam jsem uviděl tu holku. Ležela na břiše, nohy odhalené. Na hlavě měla polštář a viděl jsem kolem krku tu strunu. Zkontroloval jsem jí tep, ale nejevila žádné známky života. Zavolal jsem dolů, že uvnitř je další mrtvola, takže nahoru vylezl doktor a já jsem pokračoval po schodech dolů. Tam po levé straně ležela babička a po pravé straně jsem uviděl ležící maminku v tratolišti krve. Pak jsem šel dál do kuchyně a tam pod stolem ležel v pyžamu doktor Vaculka ve velké kaluži krve.“ Poté oběti prohlédl lékař, který jen oficiálně potvrdil to, co bylo na první pohled zřejmé – všechny byly po smrti. Následně technici zajistili stopy, načež ve 4:30 začalo ohledání místa činu.

Z verandy vedou do objektu vstupní dvoukřídle dveře. Každé křídlo má čtyři skleněné tabule. Ve spodní tabuli pravého křídla je zjevný průstřel. Pohledem z verandy dovnitř předsíně je po pravé straně vidět tělo usmrcené ženy. Usmrcená starší žena, která je oblečena ve světle fialovém kalhotovém pyžamu, leží na zádech. Hlavou směřuje k vchodovým dveřím, nohy směřují ke schodišti. Ústa má otevřená, na obličeji ženy z nosu vede krevní kaluž přes levé oko a vlasovou část na podlahu. Od levé strany hlavy a levého ramene se rozlévá krevní kaluž o průměru 45 cm. (...) V zadní části chodby poblíž dveří do kuchyně se nachází usmrcená žena středního věku, ležící na zádech, oblečená ve fialovou noční košili, která má obě ruce roztažené na koberci, rovněž má i roztažené obě nohy. Na čele nad nosem je stopa po vstřelu a u levé strany vlasové části je úlomek lební kosti. Obličej je silně zakrvácen a od hlavy vede velká krevní kaluž o rozměrech

40 × 60 cm. (...) V kuchyni jsou od samého prahu vchodových dveří na podlaze krevní stříkance a šmouhy, které vedou před linku a dále pak při okraji stolu a židle k tělu usmrčeného muže, obléčeného v modré proužkované pyžamo, ležícího na břiše. Od hlavy tohoto ležícího muže pod židlí vede doprostřed kuchyně velká krevní kaluž, která se dělí na dvě části. (...) V jednom z dětských pokojů podél zdi u peřináku se nalézá válenda s polštářem a přikrývkou, na které leží na břiše usmrčená dívka. Je oděna v noční košili, spodní část těla má obnaženou. Levá ruka je pod tělem, pravá ruka je skrčena podél těla, dolní končetiny roztaženy přes celou šíři válendy. Při bližším ohledání těla je na pravém nadloktí viditelná stopa po škrtidle, dále má okolo krku omotan silonový vlasec, hlava leží v tratolišti krve.

Z popisu převzatého z protokolu o ohledání místa činu přímo mrazí. Ve stejném duchu na situaci v domě vzpomíná i Petr Koubský: *„Za svou kariéru jsem pak těch mrtvol a zavražděných viděl několik, ale nikdy už ne takové hrůzné místo činu. Šlo jednoznačně o můj nejhorší služební zážitek, který jsem během skoro třicetileté služby u policie zažil.“* Bývalý policista dodává, že i přes výjev, který ve vile spatřil, to s ním v tu chvíli nezamávalo. *„Po službě jsem šel na pivo, dolehlo to na mě až večer. Ta dívka, jakou hrůzu musela prožít. Byl jsem z toho dva dny hodně špatný, ale protože jsem byl mladý, tak jsem to pak nějak vstřebal.“*

Jak děsivé chvíle se v domě odehrávaly, lze usuzovat mimo jiné i z toho, že jedna ze dvou fenek krátkosrstých jezevčků, které patřily Vaculkovým, Zuzana, během vyvražďování rodiny uhynula. Podle zvěrolékaře u ní nejspíše došlo k srdečnímu selhání způsobenému stresovou situací. Druhé fenky Dáši, která masakr ustála, se ujal policejní psod.

Mezitím co byl Vaculka na útěku a probíhalo ohledání místa čtyřnásobné vraždy, převezli policisté Kovaříka po ošetření v nemocnici na služebnu v Kolíně, kde čekal na výslech. Ve svém vzpomínání na osudnou noc pokračuje Petr Koubský: *„Jel jsem potom na služebnu, abych napsal úřední záznam. Tam v takové malé cele předběžného zadržení na lavici za katrem seděl Kovařík s rukama v dlaních. Já se na něj podíval a řekl jsem: ‚Proboha, co jste to provedli?‘ On se na mě podíval a řekl: ‚Co za to můžeme dostat?‘ To byla veškerá komunikace. Já mu neodpověděl a dál už se s ním ne bavil.“*

JIŘÍ

Ještě během soboty 29. dubna byli oba podezřelí obvinění a vyslechnuti. Souběžně s tím probíhalo prověřování toho, co vlastně jsou tito kluci zač.

Starší ze dvojice, Jiří Vaculka, se narodil v roce 1971 do velmi dobře situované rodiny. Otec Petr Vaculka pracoval jako lékař, v době vraždy zastával funkci náměstka ředitele kolínské nemocnice. Šlo o vášnivého nimroda a sběratele zbraní, který byl známý svou prchlivou povahou. Ta se projevovala především ve výchově syna. *„Otec sice v rodině vládl, ale někdy se s ním dalo i diskutovat. Asi byl dobrý lékař, on byl hodně pečlivý,“* charakterizoval později hlavu rodiny otcovrah. I matka Naděžda Vaculková byla z lékařského prostředí a pracovala jako zdravotní sestra na okresním ústavu národního zdraví v téže městě. *„Byla taková mírnější. Jinak nevím. Bavily ji domácí práce, byla spíše veselá,“* popisoval matku v rámci výslechu její syn, který dlouho rozmýšlel nad tím, co by o ní vůbec řekl. Jeden z jeho spolužáků zmínil, že jej matka vždy před otcem bránila, ale sama mu v ledasčem domlouvala, což syn neměl rád.

Vaculka měl jediného sourozence – o tři roky mladší sestru Naďu, jež v době vraždy studovala střední zdravotnickou školu. „*Moc jsem se o ni nezajímal, já měl vlastních problémů dost, ani jsme se moc nevidali, protože byla přes týden na internátě. Rodiče na ní víc lpěli,*“ popsal svůj lhostejný vztah k sestře den po vraždě Jiří. V domě s nimi bydlela ještě Anna Morávková, adoptivní matka paní Vaculkové, a tedy nevlastní babička Jiřího Vaculky. Ač se o něj v dětství hodně starala, vnukovi k srdci nepřiřostla. Podle jednoho z kamarádů se k ní Jiří někdy choval i dost sprostě. Jiný uvedl, že u něj neměla autoritu a neposlušal ji. „*Udělal jsem, co potřebovala, ale citové pouto jsem k ní neměl, ona ke mně ano,*“ charakterizoval vztah k ní nevlastní vnuk. Vaculka nakonec shrnul, že relativně nejlepší vztah měl k matce, a vypíchnul, že se s ním nikdo z rodiny v dětství nemazlil a že neví, proč tomu tak bylo. „*K matce se choval otec normálně. Asi se s otcem měli rádi, občas se pohádali. Myslím, že matku otec nikdy neuhodil.*“ Svoji chladnou charakteristiku členů rodiny zakončil Vaculka konstatováním, že je vídal málo, protože po škole odcházel ven za svými koníčky. Pokud už zůstával doma, tak tam byl nejradši úplně sám, a proto většinou odmítal s rodiči a sestrou jezdit na chatu.

Vaculkovi byli nadprůměrně materiálně zajištěni. Rodina bydlela ve velké vile plné luxusního zařízení a v té době nedostatkového zboží. „*Tam byl například velký mrazák, to jsme doma v roce 1989 nikdo neměl. Byly tam prášky na praní z Německa, spousta věcí z tuzexu. Šlo o velmi bohatého člověka,*“ vyjádřil se o hlavě rodiny Koubský. Ohledně mrazáku, který byl plný odstřelené zvěře, pak dodal ještě jeden detail. Aby zvěřina nepřišla vniveč a nemusela se vyhodit, převezli ji policisté na cvičák služebních psů. Pracovna otce rodiny byla zařízena obzvláště honosně. Zdobila ji řada loveckých trofejí či vzácný čínský porcelán, na zdech visely četné

historické zbraně. Nacházela se tam moderní hi-fi věž, videorekordér i drahý nábytek. Rodina kromě vily vlastnila ještě víkendovou chatu.

Finanční stabilita Vaculkových byla nesporná, ale jak už to bývá, rodinná harmonie se za peníze koupit nedá. Vaculkovi se vzali v roce 1970 po asi rok trvající známosti, za rok od svatby se jim narodil syn Jiří a za další tři roky dcera Naděžda. Kromě zcela běžných partnerských rozepří si Vaculkovi rozuměli vcelku dobře, první vážná vztahová krize se u nich dostavila až v první polovině roku 1986. Paní Vaculková začala pozorovat na svém manželovi jisté změny v chování – měl na ni i na děti stále méně času, což vysvětloval velkým pracovním vytížením a svými koníčky. Pravým důvodem nicméně bylo to, že Petr Vaculka našel zalíbení v jiné ženě – v kolegyni a kamarádce své manželky, s níž udržoval milenecký poměr. Chodili společně na procházky, vyjížděli si autem, a jelikož byl doktor Vaculka v menším okresním městě známou personou, zvěsti o jeho „bokovce“ se na podzim téhož roku donesly i k jeho choti. Když to prasklo, záletník svůj milenecký poměr neochotně přiznal a slíbil, že jej ukončí. Přes časté hádky se k tomu však odhodlával příliš dlouho, až podváděná žena podala žádost o rozvod. V té mimo jiné uvedla i argument, že děti jsou kvůli tomu nuceny žít v atmosféře napětí a nezájmu ze strany otce. Není zřejmé, jestli Petr Vaculka opravdu nakonec ukončil poměr s vdanou ženou, jisté ovšem je, že k rozvodu Vaculkových nakonec nedošlo, protože se ani jeden z manželů k jednání nedostavil. Rozvodové řízení tak bylo v roce 1988 zastaveno, nicméně nepřijemná atmosféra mezi rodiči přetrvávala, jak se později vyjádřil Vaculka ml.

On sám byl na základní škole charakterizován jako živý, družný, inteligentní, ale těžko zvladatelný žák s průměrným prospěchem.

Ač měl dobrou paměť i skvělé logické uvažování, doplácel na to, že se jen zcela minimálně věnoval domácí přípravě. V roce 1986 začal navštěvovat kolínské gymnázium, ačkoliv sám by prý raději studoval průmyslovku. Na gymplu míval prospěch s celkovým průměrem nad 2,6, což sice neodpovídalo úrovni jeho inteligence, ale odráželo to jeho nezájem o studium. Píli projevoval pouze v rámci úzkého okruhu svých zájmů. Vlastně jediné, co jej doopravdy bavilo, byla tělesná výchova – v té vynikal a školu reprezentoval na mnohých závodech. *„Ze sportů mu šlo všechno. Ať jsme hráli fotbal, nebo lezli po stromech, vždy byl z party nejlepší. Už asi od 15 let byl brutálně nařachanej, měl ramena jako dospělý chlap. Další z naší party říkal, že snad tátovi kradl nějaký steroidy. Ale to nevím, jestli je pravda, každopádně byl fakt namakanej,“* vyzdvihl Vaculkovo sportovní nadání i jeho kamarád z dětství. Ve vztahu ke spolužákům byl družný, společenský a aktivní, díky čemuž se v kolektivu těšil oblíbenosti. Vůči vrstevníkům se nechoval nadměrně agresivně a nevyužíval svou fyzickou převahu. Na trénincích juda a karate se pral rád, ale mimo ně bitky nevyhledával. Když už ale došlo ke konfliktu, nevyhýbal se mu. *„Nejčastěji jsem se pral s cikány. Jsou to podle mého zbabělci, kteří se nepostaví tváří v tvář, jen když jsou alespoň dva až čtyři na jednoho.“* Občas mladý Vaculka iritoval okolí poněkud povýšeneckým chováním a vytahováním se, ale spíše jej kamarádi, o něž rozhodně neměl nouzi, měli rádi. Jestli měl na gymnáziu s něčím skutečně problémem, tak to bylo respektování norem. *„Během prvního a druhého ročníku se Jirka choval jako nějaký grázl. Učitelé s ním měli potíže. Odmlouval jim. Ve třetím ročníku se ale jeho chování změnilo. Byl ukázněnější a zlepšil se i v učení,“* uvedl o něm jeden ze spolužáků. Vaculka byl kvůli svým prohřeškům opakovaně trestán. V prvním ročníku to bylo třídní důtkou za nekázeň. Ve druhém

ročníku si v prvním pololetí vysloužil sníženou známku z mravů za nevhodné chování na veřejnosti, protože poničil veřejnou zeleň, ve druhém pololetí dostal dvojku z chování za neoprávněné užití motorového vozidla. Tehdy s kamarády přeštlípli zámek od motorky, s níž pak jezdili a ještě posměšně mávali na jejího majitele, který to následně nahlásil škole. Ve třetáku dostal důtku třídního učitele kvůli opisování při písemce.

Vaculkovou jedinou opravdovou vášní byl sport. Nejvíce tíhl k bojovým uměním, o něž projevil zájem již jako dítě. *„Jak jsem se dostal ke karate? Nevím, je to už hodně dávno, snad jsem to viděl na kazetách, co jsme měli doma. Zájem jsem o to měl už od základní školy, asi od 10 let.“* Ač mu otec do 13 let zakazoval pouštět si kazety s touto tematikou, Jiří si je potají v nepřítomnosti rodičů stále dokola přehrával. *„Filmy o nindžích znám nazpaměť, pouštěl jsem si je mnohokrát,“* potvrdil. Od prvního ročníku gymnázia začal navštěvovat oddíl juda, kde postupem času dosáhl II. výkonnostní třídy a v únoru 1989 se stal okresním přeborníkem. Ve druhém ročníku gymnázia pak začal docházet i do oddílu karate. Kromě toho trénoval i bojové techniky kung-fu a nindžucu, ale těm se věnoval jen coby samouk kopírováním pohybů, které zhlédl ve filmech. *„Vzpomínám si na názvy filmů Nindža se vrací a Nindža komando,“* zmiňoval snímky, které mu nejvíc utkvěly v paměti. Vaculka si tajně pouštěl i další kazety z otcovy sbírky, včetně porna a hororů. Nic z toho jej ovšem nezaujalo tolik jako bojové scény – ty jej doslova fascinovaly.

Zatímco s matkou, sestrou i babičkou měl Jiří víceméně dobré vztahy, samostatnou a velmi problematickou kapitolou byl jeho vztah s otcem. *„Konflikty jsme měli kvůli všemu. On požadoval, abych měl vynikající prospěch, a všechno mi zakazoval. Stále chtěl, abych se líp učil, a když to nešlo, zakázal mi třeba sport. Občas*

jsem nějakou chytil. Bylo to ve vzteku, ale když jsem dostal, tak pořádně. Dal mi třeba pěstí, až jsem si o něco rozbil hlavu. Ale zkoušel to i po dobrém,” popisoval soužití s otcem Vaculka. Takto drsné bití sice nebylo na denním pořádku, ale ani zcela výjimečné. Opakovalo se několikrát ročně. Vaculkův kamarád z dětství vzpomínal, že už na základní škole, když Jirka dostal špatnou známku, otálel s návratem domů. Miloš Hájek k tomu přidal příhodu, kdy se primář na chirurgii zmínil, že mu doktor Vaculka každou chvíli vodil do ordinace svého syna s prosbou, aby jej ošetřil a „srovnal“ mu nos. Naposledy Jiřího otec zbil někdy po Vánocích 1988. Ačkoliv mohl mladík v té době otci již fyzicky úspěšně vzdorovat, nikdy se nebránil. *„Měl jsem potom vždycky vztek, ale nebral jsem si z toho žádné poučení. Sestra dostala jen velmi málo a už je to dávno, tu otec nemlátil,”* svěřil se Jiří. O tom, že doktor Vaculka svého syna velmi tvrdě trestá, se vědělo i ve škole. Bylo známo, že jej mlátí pěstí do obličeje, někdy až do krve. Když byl otec pozvaný do gymnázia kvůli projednávání poškození zeleně, naznačil, že syna za jeho čin tvrdě fyzicky potrestá. Ředitel mu dal najevo, že takový trest není vhodný, ale Vaculka starší i přes ředitelovy výtky dostál svým slovům a dal synovi co proto. V podobném duchu vypovídal i jeden z Jirkových kamarádů. Z návštěv u Vaculkových vycítil, že si syn s otcem příliš nerozumí a ten je na něj dost přísný. *„Nikdy neřikal, že by od otce dostal, ale já to předpokládal, protože vždy po třídní schůzce to na něm bylo vidět.”* O krutých a pochybných metodách výchovy vypovídal i bratr doktora Vaculky: *„Pokud se jedná o trestání, zažil jsem to dvakrát. Byl jsem u nich na návštěvě, Naďa nám uvařila kávu a Jirka nám ji nesl na tácu, o něco zakopl a kávu vylil na nový koberec. Bratr pak v afektu Jirkovi nafackoval. Jen proto, že polil koberec. Podruhé jsem toho byl svědkem asi v roce 1987. Jirka tehdy vyvedl nějakou hloupost jako instruktor*

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Dva na vraždu.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.